

αστικός τομέας

φεβρουάριος 1999

δελτά

τεύχος 5

ΟΙ ΚΡΑΥΓΕΣ ΜΑΣ

ΕΙΝΑΙ ΜΙΚΡΕΣ "ΚΗΛΙΔΕΣ"

ΣΤΟΥΣ

ΛΕΥΚΟΥΣ ΤΟΙΧΟΥΣ

ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΚΑΙ

ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΣΑΣ

...Στα ταξίδια της καθημερινότητας, υπάρχουν μόνο δύο επιλογές: αυτή του αυτόματου πιλότου και αυτή του να μείνεις ακυβέρνητος. Και είναι γεγονός πως η επιλογή του αυτόματου πιλότου παρέχει πολύ περισσότερες ανέσεις. Πρώτα από όλα είσαι ένθετος -ίσως το σημαντικότερο προνόμιο του κόσμου μας- και ακολουθούν (με σειρά προτεραιότητας) τα πλεονεκτήματα της επιλογής σας: υψηλό επίπεδο ηχομόνωσης και αντιπραγματικότητας, ψευδαισθήσεις πιο ζωντανές από ποτέ και μια έκπληξη που θα συγκινήσει (τεχνητά βέβαια) και τους πιο απαιτητικούς... ένα ολοκαίνουριο μέλος που απορροφά τους κραδασμούς σε τέτοιο βαθμό, ώστε ακόμα και μια σύγκρουση με μετεωρίτες του παρελθόντος (με κωδικό όνομα ΜΝΗΜΗ) να μοιάζει πιο περισσότερο με χάδι...

Από την άλλη μεριά έχουμε το ακυβέρνητο. Έκθετος σε ήχους και κραυγές από όλες τις πλευρές του χρόνου με βιωμένη πραγματικότητα που πλησιάζει το 85% !!! και ψευδαισθήσεις σε ιδιαίτερα χαμηλά επίπεδα. Μα το χειρότερο απ' όλα είναι οι συγκρούσεις με τους μετεωρίτες ΜΝΗΜΗ και ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ, κάτι που όπως προ-αναφέραμε, αποφεύγεται με την επιλογή του Α.Π..

Τα ψηφιακά διαφημιστικά κέντρα της υπηρεσίας πρόληψης και καταστολής ανεπιθύμητων καταστάσεων "ΠΡΟΝΟΙΑ", σας προειδοποιούν:

"επιλέγοντας το ακυβέρνητο, και σε περίπτωση σύγκρουσης με τους μετεωρίτες ΜΝΗΜΗ και ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ταυτόχρονα, μπορεί να προκληθούν μη αναστρέψιμες βλάβες στον εγκέφαλο. Σας υπενθυμίζουμε ότι η μόνη τεχνική που μπορεί να επαναφέρει τον εγκέφαλο σε υγιή κατάσταση ανυπαρξίας, είναι η μεταμόσχευση εγκεφάλου από χρήστη Α.Π.. Τα ποσοστά επιτυχίας μιας τέτοιας επέμβασης κυμαίνονται σε ιδιαίτερα χαμηλά επίπεδα της τάξης του 9%. Και είναι γεγονός ότι μέχρι σήμερα, κανείς δεν έχει συνέλθει από τα συμπτώματα σχιζοφρένειας που συνοδεύουν μια τέτοια επέμβαση. Επιπλέον σε μια τυχαία μετασυγκρουσιακή επαφή με την πραγματικότητα, (όπως αποδεικνύεται σε έρευνες της ΠΡΟΝΟΙΑΣ) ο άνθρωπος μολύνεται με τον ιό της επιθυμίας και μπορεί να γίνει ανεξέλεγκτος...

ΘΥΜΗΘΕΙΤΕ ΟΤΙ ΕΠΙΛΕΓΟΝΤΑΣ ΤΟ ΑΚΥΒΕΡΝΗΤΟ ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ ΤΙΣ ΕΥΘΥΝΕΣ ΤΩΝ ΠΡΑΞΕΩΝ ΣΑΣ...

ΟΔΗΓΕΙΤΕ ΜΟΝΟ ΜΕ ΑΥΤΟΜΑΤΟ ΠΙΛΟΤΟ

Σε περίπτωση που ο αυτόματος πιλότος αντιληφθεί με την τεχνητή του όσφρηση πως η ανατηνική σας έχει σταματήσει και η διαδικασία αποσύνθεσης του οργανισμού σας βρίσκεται ήδη σε προχωρημένο στάδιο, σας οδηγεί αμέσως στην τελευταία σας κατοικία... για την ακρίβεια σε χώρους ειδικά διαμορφωμένους που τα όντα του 21ου αιώνα ονόμαζαν "οαλήν".

Η γιορτή της μητέρας, η γιορτή του πατέρα, η μέρα του παιδιού, η γιορτή των ερωτευμένων.

Η παγκόσμια μέρα κατά του ρατσισμού και της ξενοφοβίας, κατά των ναρκωτικών, παγκόσμια μέρα για την προστασία του περιβάλλοντος, παγκόσμια μέρα για την καταπολέμηση του καρκίνου, για την καταπολέμηση του Α.Ι.Δ.Σ..

Μια μέρα το χρόνο για να αγαπάς τους κοντινούς σου ανθρώπους, μια μέρα το χρόνο ενάντια στο ρατσισμό, **μια μέρα το χρόνο** δεν αποχαιρώνεσαι με ουσίες και τηλεοπτικά ναρκωτικά, **μια μέρα το χρόνο** προστατεύεις το περιβάλλον που ζεις, **μια μέρα το χρόνο** ενάντια στο σωματικό και πνευματικό καρκίνο, τον δικό σου και των γύρω σου.

Μια μέρα το χρόνο για να ικανοποιείς τις αποστειρωμένες επιθυμίες σου.

Και οι υπόλοιπες μέρες του χρόνου περνούν έτσι απλά, ήσυχα.

Μια καθημερινότητα γεμάτη ψυχικούς και σωματικούς βιασμούς, γεμάτη δολοφονίες. Στο στόχαστρο και οι μετανάστες, που αποτελούν τον εύκολο στόχο για να εκφραστούν οι ανησυχίες του κάθε ελληνάρα. Και όταν δε λερωθούν τα δικά του χέρια με αίμα, υπάρχει πάντα η δυνατότητα συμμετοχής σε κάποια από τις τόσες συγκεντρώσεις συμπαράστασης στους δολοφόνους.

Λοιπόν όχι, δεν ξεγελιόμαστε. Η φιλανθρωπία και οι ευαισθησίες τους, όχι μόνο δεν ισχύουν για μια μέρα, αλλά ούτε για μια ώρα το χρόνο.

**Εγώ όταν γεννιέμαι είμαι μαύρος
όταν φοβάμαι είμαι μαύρος
όταν ντρέπομαι είμαι μαύρος
όταν αρρωσταίνω είμαι μαύρος
όταν είμαι στον ήλιο είμαι μαύρος
ενώ εσύ όταν γεννιέσαι είσαι λευκός
όταν φοβάσαι κιτρινίζεις
όταν ντρέπεσαι κοκκινίζεις
όταν αρρωσταίνεις χλομιάζεις
όταν είσαι στον ήλιο μαυρίζεις
Ε! ΤΟΤΕ ΠΩΣ ΤΟΛΜΑΣ**

ΚΑΙ ΛΕΣ

ΕΜΕΝΑ

ΕΓΧΡΩΜΟ

Ο προστασιακός ποταμός πλημμύρισε εδώ και καιρό από τα προϊόντα του σύγχρονου αστικού πολιτισμού. Ζώνες κατανάλωσης, ζώνες διασκέδασης, ζώνες εργασίας. Και δεν είναι η χημική γενιά του 2000, ούτε κανένα ιδεολογικό απόβλητο, που αρνείται και θέλει να κινείται διαφορετικά μέσα σ' αυτό το περιβάλλον. Ο αστικός τομέας δ είναι έντυπο του δρόμου από τις δυτικές συνοικίες της πόλης. Η επιθυμία κάποιων ανθρώπων από το μητροπολιτικό Περίοτερι, ενάντια στον αλλοτριωμένο χρόνο που πορεύεται ανενόχλητος στο εργοστάσιο της μητροπόλης.

Αυτή η δεκαετία που σε λίγο τελειώνει, απο-
τελεί προϊόν μιας επίθεσης. Πρόκειται για
μια βόμβα, μια ένεση στο σώμα της κοινω-
νίας.

Στην παρούσα κατάσταση, γεωγραφική θέση
και χρονική στιγμή, αυτό που εμείς αντιλαμβανόμαστε ως αποτέλεσμα της παραπάνω
επίθεσης και το χαρακτηρίζουμε ως κοινωνι-
κή αλλαγή, δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένα
σοκ διαρκείας. Είναι η δεκαετία του '90 για
την ελληνική πραγματικότητα. Η δεκαετία
του lifestyle, των ΜΜΕ και της
εθνικής ενότη-
τας.

Κανείς δεν το
αντιλαμβάνεται
σαν σοκ, αλλά
συμβαίνει στο
μυαλό όλων σαν
φυσιολογική εξέ-
λιξη. Η επίθεση του lifestyle δεν είναι μόνο
ένα πολιτισμικό σοκ, αλλά μια αναδιάρθρω-
ση των ανθρώπινων σχέσεων. Πρόκειται για
εικόνα, κοινωνική σχέση, δραστηριότητα, με-
ταβαλλόμενη καθημερινή ζωή. Μια επίθεση
καθολική, χωρίς περιθώρια αντίδρασης, ικα-
νή να νεκρώνει τα όποια αντανάκλαστα.

Σκεφτείτε μόνο πως έσκασε η ιδιωτική τηλε-
όραση πάνω στην κοινωνία, σε μια περίοδο
σύγχυσης, που τα πάντα έδειχναν να καταρ-
ρέουν και να αλλάζουν. Είναι πράγματι κά-
πως δύσκολο να συνέλθει. Το αποτέλεσμα εί-
ναι αυτή η κοινωνία σήμερα, να αντανάζει τα
μπροστά στα δελτία ειδήσεων.

Έτσι λοιπόν, με εμπροσθοφυλακή τα ΜΜΕ,
έντυπα και ραδιοτηλεοπτικά, το κυρίαρχο
κομμάτι της ελληνικής κοινωνίας, ο εθνικός
κορμός της δηλαδή, άρχισε την προώθηση

μιας κουλτούρας που σημαδεύει κάθε πτυχή
της καθημερινότητας. Ξεκινώντας λίγο πριν
το τέλος της προηγούμενης δεκαετίας, την
επίθεση με τα πολιτισμικά και καταναλωτικά
του βλήματα, έφτασε σήμερα να παίζει με
όρους σιγουριάς και σταθερότητας, απολαμ-
βάνοντας την επιτυχία και κυριαρχία του
lifestyle οπλοστασίου.

Δε μιλάμε βέβαια, για κάποιο νέο φρούτο
που έσκασε από-

τομα στην
α γ ο ρ ά .
Άλλωστε,
κ α μ ι ά
κοινωνι-
κή αλλα-
γή δεν

πραγματοποιείται πα-

ρά μέσα από μακροχρόνιες διαδικασίες
και βιώνεται σαν τέτοια σταδιακά μέσα από
μια πολύχρονη καθημερινή πορεία.

Τα πιο εμφανή συμπτώματα εκδηλώνονται
με τον καλύτερο τρόπο, στον σημαντικότερο
καταναλωτή και στόχο κάθε κοινωνικής αλ-
λαγής, και συγκεκριμένα αυτής της επίθεσης.
Τη νεολαία. Δεν έχουμε παρό να δούμε τις
συμπεριφορές και τον τρόπο αντίληψής της
γενικότερα, και πως μεταβλήθηκαν μέσα στη
δεκαετία.

Σε καμιά περίπτωση δεν είμαστε αντιδραστι-
κοί, αλλά σε αντίθεση με τους ιδεολόγους
που αναμασσούν και κολακεύουν την λεγόμε-
νη ανατρεπτικότητα των νέων, θεωρούμε ότι
έχουμε να κάνουμε με μια πρόφωρα γηρασμέ-
νη νεολαία, της οποίας οι επιλογές ξεκινάνε
από τα υποκατάστατα-φetiχ και φτάνουν στο
εδραιωμένο και καθόλου απειλούμενο **εθνικό
απόθεμα αξιών:** θρησκεία, οικογένεια, πατρί-
δα και στρατός.

Ίσως φαίνεται εύκο-
λο να μιλάμε για νε-
κρή νεολαία και για
ξεσπάσματα αμφισβή-
τησης που κουβαλάνε
αυστηρές φόρμες,
εκτός κι αν γίνει σα-
φές ότι εν έτη 1999 αυ-
τό που λείπει και κά-
νει τη διαφορά είναι η
μούρα. Αυτό το χα-
ρακτηριστικό που άρ-
χισε πολύ έξυπνα και
μεθοδικά να εξοντώ-
νεται, ενώ οι τελευταί-
ες του σοβαρές εμφα-
νίσσεις-αναλαμπές
βρίσκονται κάπου
στην αρχή της δεκαε-
τίας του '90, στα λεγό-
μενα "μαθητικά του
'91". Ήταν ακόμα η
αρχή του σοκ μιας κοι-
νωνίας που άλλαξε
(και αλλάζει) με τα-
χείς ρυθμούς.

Ωστόσο η γνήσια τρέλα αντικαταστάθηκε,
βρήκε και αυτή το φάρμακό της. Ο πολιτι-
σμός τον φετήρα μέσα από τα φetiχ των εμπο-
ρευμάτων-υποκατάστατων. Κοινώς "όλοι που-
λανε τρέλα". Αναμενόμενη εξέλιξη, κάθε
"υποκατάστατο κυριαρχεί σε ό,τι αντικαθιστά.
Πράγματι το lifestyle των '90s έπεσε στο κε-
φάλι όλων. Και δεν είναι απλά μια βόμβα
που ισοπέδωσε το αυθόρμητο, αλλά ο κοινω-
νικός θάνατος της νεανικής μούρας, που δεί-
χνει ότι το "αυθόρμητο τρελό" δεν μπορεί να
σταθεί μόνο του. Χρειάζεται πάντα και η
άμυνα της κριτικής, απέναντι σε κάθε σοκ
και τα προϊόντά του, που εμφανίζονται κατά
καιρούς. Αυτή η κριτική δημιουργεί και την
επίθεση ενάντια στην lifestyle ελληνική δεκα-
ετία.

Το αξιοσημείωτο όμως είναι ότι αυτή η δε-
καετία εκφράζει τα χαρακτηριστικά της τόσο
άνετα και με τέτοιο θράος, ακόμα και στις
οποιοδήποτε στιγμές έντασης ή (έστω) κοι-
νωνικής (ήπιας) διαφωνίας. Δικαιολογημένη
κατά καιρούς αηδία, χωρίς όμως τη μούρα
που της χρειάζεται για να πολεμήσει τις
lifestyle δομές. Ούτε καν τις αμφισβητεί. Από
την αρχή υπάρχει ο συμβιβασμός και η απο-
δοχή.

Η δεκαετία του lifestyle φωνάζει "ας αγορά-
σουμε τις ανασφάλειές μας". Είναι σαν τα
ηλεκτρονικά παιχνίδια που πληρώνεις για να
νιώσεις τη δράση και την (οριοθετημένη)
ένταση. Με λίγα λόγια, υπάρχει η δυνατότητα
συμμετοχής σε μια τρέλα οριοθετημένη και
φραγμένη. Σε αντίθεση με τη μούρα που τρε-
λαίνει τον εχθρό.

Ακόμα και οι ελεγχόμενοι καθημερινοί εμ-
φύλιοι πόλεμοι, όπως π.χ. η γηπεδική εκτόνω-
ση των μίσους, παίζονται σήμερα με άλλους
όρους, θυμίζουν περισσότερο από ποτέ μαγα-
ζί που πληρώνεις για να μουρλαθείς. Υπάρχει
και εκεί το νέο υποκείμενο, ο μεταλλαγμένος
χοιλόγχαν.

Χαρούμενη από αφέλεια, η νεκρή νεολαία,
πεθαίνοντας καθημερινά σε έναν κόσμο που
αποδέχεται και χωρίς την παραμικρή προ-
σπάθεια εναντίωσης, δεν μπορεί παρά να
"τρελαίνεται" περισσότερο με το ανύπαρκτο
πέναντι που σφύρηξε ο διατητής, και όχι με
την ανάδυση και έκφραση της δικιάς της
μούρας.

Αν και η ταχύτητα παραγωγής και κατανά-
λωσης χαρακτηρίζει την εποχή μας, εδώ κάθε
νεανική κίνηση γίνεται στο πιο cool σαν εσω-
τερίκευση μιας κοινωνικής ειρήνης. Η αλη-
τεία πέθανε. Μέσα στις αυστηρές φόρμες της
lifestyle "τρέλας", η αγορά μπορεί να προσφέ-
ρει κατά καιρούς αφηρημένες αμφισβητή-
σεις.

Με διαταγή λοιπόν να τηρεί αυστηρά τις
προδιαγραφές, το μόνο ανατρεπτικό που
απομένει τελικά για κάθε νεολαία, είναι να
παραμείνει νέα, να εκραγεί σε ένα παιχνίδι
χωρίς κανόνες.

Η δεκαετία & η επίθεση

Σε δύο χρόνια
το παιχνίδι
θα "παίζεται" πάνω
στις ιδέες σου.
Μέχρι τότε,
θα "παίζεται"
με το ίδιο σου
το κεφάλι
για να μπορείς
σε δυο χρόνια
να "παράγεις"
τις ιδέες
που χρειάζονται
για να "παίξουν"

Η κατάληψη ως μέσο, εξυπηρετεί μια ανάγκη που σήμερα είναι πιο επιτακτική από ποτέ: **την ανάγκη για χρόνο. Χρόνο για παιχνίδι, χρόνο ζωής** δηλαδή **για αυτούς που το επιλέγουν**. Πολύ περισσότερο όταν το νομοσχέδιο-αφροσύνη έρχεται να περιορίσει αυτό το χρόνο ακόμα πιο πολύ.

Η κατάληψη του σχολικού χώρου και χρόνου "δίνει" στους μαθητές την ευκαιρία να βρεθούν σ'ένα "σχολείο" μέχρι πρότινος εχθρικό. Και είναι αλήθεια πως η αίσθηση του "περισσότερου" χώρου και χρόνου χωρίς ρόλους και επιβολή, είναι κάτι που δεν "ξεχνιέται" εύκολα, ακόμα και όταν κάποια στιγμή οι μαθητές επιστρέψουν στις "κανονικές" συνθήκες πίεσης και θερμοκρασίας του σχολείου. Και αυτό, μετά από συμμετοχή σε μια μακροχρόνια κατάληψη, σίγουρα δεν είναι ότι καλύτερο, ούτε όμως είναι απαραίτητα "ήττα" γι'αυτούς που συμμετείχαν στις διαδικασίες. Όπως δεν είναι και "νίκη" το να επιστρέφεις στους ρυθμούς του σχολείου έχοντας "κερδίσει" στα επιμέρους αιτήματα. **Οι προσωπικές και συλλογικές νίκες και ήττες των μαθητών που συμμετείχαν στις καταλήψεις θα κριθούν στο μέλλον, δηλαδή στις επόμενες επιλογές τους, στην καθημερινότητά τους μέσα και έξω από τα σχολεία.**

Το ζήτημα πάντως της συμμετοχής στην καθημερινότητα των καταλήψεων, είναι κάτι που στις φετινές καταλήψεις δεν θίχτηκε (στο βαθμό που του αναλογεί) από τους μαθητές, παρά το ότι είναι οι μαζικότερες από το '92 και μετά (μαζικότερες όμως σε συλλαλητήρια και όχι σε ουσιαστική συμμετοχή). Πέρα από αυτούς που είναι "κατά" των καταλήψεων (με την ευγενική υποστήριξη-επιβολή του μπαμπά και της μαμάς), η συμμετοχή στην καθημερινότητα μιας κατάληψης, απέχει πολύ από το ηχηρικό "υπέρ" και "πενάω μόνο για κανά καφέ γιατί δεν έχω χρόνο". Για την ακρίβεια, τις περισσότερες φορές απέχει όσο απέχουν οι μαθητές με το (οικογενειακό) εξασφαλισμένο μέλλον σε Ι.Ε.Κ. ή σε οικογενειακές επιχειρήσεις, από αυτούς που ξέρουν (αν όχι ακόμα, σύντομα θα τους γίνει ξεκάθαρο) πως προσορίζονται για την αγορά (μαύρης συνήθως) εργασίας. Όπως και να το κάνουμε, κάποιοι "ονειρεύονται" το λαμπρό μέλλον τους την στιγμή που κάποιοι άλλοι, "βλέπουν" το ίδιο μέλλον σαν εφιάλη.

Είναι γεγονός πως οι μαθητές που συμμετείχαν στις φετινές καταλήψεις, δεν είχαν να αντιμετωπίσουν τόσο την "ωμή" βία των κατασταλτικών μηχανισμών, στο βαθμό που βρήκαν απέναντί τους κάτι πολύ χειρότερο... την για χρόνια "καλομαγειρεμένη" βία. Οικογένειες, αγανακτισμένοι μικροαστοί μπουτιλιαρισμένοι στις τετράτορες πολυθρόνες τους και "συμπαραστεκόμενοι" καθηγητές, ανέλαβαν δράση. Αλλά νομίζουμε πως αυτές οι "κατηγορίες" εξημερωμένων κατοικίδιων, αξίζουνε ιδιαίτερης μνείας.

"ΑΝΑΛΗΨΕΙΣ" ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ;

Και πρώτα απ' όλα η οικογένεια. Η οικογένεια είναι κάτι σαν την coca-cola. Εκτός από το ότι πάει με όλα, επισπεύδει τη διαδικασία χώνευσης διαλύοντας τα πάντα στο πέρασμά της και σε μεγάλες δόσεις κάνει μια τριπά στο στομάχι ίση με αυτή του όζοντος...

Η αλήθεια είναι πως δεν συναντάμε πρώτη φορά γονείς εχθρικούς απέναντι στις καταλήψεις. Όπως είναι επίσης αλήθεια πως υπάρχουν και γονείς (αν και είναι μειοψηφία) που "υπερασπίζονται" το δικαίωμα των παιδιών τους να αποφασίζουν "μόνα τους" (οι λεγόμενοι και προοδευτικοί). Ο κοινός παρανομαστής αυτών των δύο "κατηγοριών" είναι το **καλό των παιδιών τους**, μέσα βέβαια από τις επιλογές της οικογένειας, είτε με το καλό είτε με το ζόρι.

Από τη μία λοιπόν έχουμε τις εχθρικές διακαήμενες οικογένειες, που θέλουν να βλέπουν τα παιδιά τους στο σχολείο και το σχολείο σε λειτουργία. Ή όπως οι ίδιοι λένε "αν το παιδί μου θέλει να κάνει μάθημα, γιατί να μην μπορεί"; Βέβαια το ότι η πλειοψηφία των μαθητών επέλεξε το μέσο κατάληψη δεν συγκινεί τους γονείς. Είπαμε δημοκράτες δημοκράτες, "αλλά μη χεστούμε τώρα που θέλουν και κατάληψη τα τσιγκάνια...". Βλέπετε δεν είναι καθόλου τυχαίο το ότι σε "δύσκολους καιρούς" για τη νέα γενιά και κατά προέκταση για "το ίδιο το έθνος", η οικογένεια πάει "πακέτο" με την "πατριδα" και την "θρησκεία". Αυτοί οι γονείς έχουν όνειρα για τα παιδιά τους, τα παιδιά τους όμως; Έχουν" απαντάνε σε μια κρίση εύλικρίνειας οι γονείς "αλλά δεν είναι ώρα για τέτοια. Ας φτιάξουν(με)ν τη ζωή τους και μετά ας κάνουν ό,τι θέλουν".

Από την άλλη, έχουμε τους "προοδευτικούς" (μέσα σ' αυτούς είναι και οι γονείς "κομματόσκυλα της αντιπολίτευσης"). Οι "προοδευτικοί", (αν και μειοψηφία για την ώρα) είναι και οι πιο "επικίνδυνοι". Γιατί ενώ πουλάνε συμπαραόσταση στα παιδιά τους, τα "τραβολουγάνε" από τα εξί σε φροντιστήρια "ξένων γλωσσών" για να μάθουν κανά δυο γλώσσες να έχουνε. Μετά, πάρε και φροντιστήρια από το γυμνάσιο που εντατικοποιούνται στο λύκειο (οπότε και να σταματήσει και λίγο το σχολείο λόγω κατάληψης δεν τρέχει, θα έχει περισσότερο χρόνο για διάβαση) και άμα πεις και καμιά κουβέντα του στυλ "θέλω και λίγο χρόνο για μένα", σου πετάνε την ατάκα τους: "σκάσε και διάβαζε και θα έχεις χρόνο μετά". Και όπως είναι γνωστό, ούτε μετά θα έχεις χρόνο αλλά και να είχες τι να τον κάνεις στα 30 σου με παρελθόν "νεκρού". Προοδευτικοί γονείς... σου γαμάνε τη ζωή όπως και οι "παραδοσιακοί" αλλά "είναι και στο πλευρό σου".

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΜΟΝ

ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ

ΜΙΚΡΟΣΤΟΙ

Αγανακτισμένοι πολίτες στη "μεταλλαγή" εκδοχή τους. Ή πιο απλά, οι οπαδοί του κλειστού κυκλώματος ζωής με ενσωματωμένο βίντεο για αναμνήσεις.

Μιλάμε γι' αυτούς που εμφανίζονται κατά καιρούς (όποτε "ενημερώνονται" πως κάποιοι απειλούν τη διαδικασία αποσύνθεσής τους), σαν τα σχολύζικα μετά τη βροχή.

Τελικά, αυτοί που περνάνε "πάνω" από μαθητές για να μην αργήσουν στη δουλειά τους και "στεναχωρηθεί" το αφεντικό (και αυτό πολύ το φοβούνται) είναι οι ίδιοι άνθρωποι που αν δε δολοφονούν μετανάστες με τα χεράκια τους, ως "υπόπτους", καταλαβαίνουν πολύ αυτούς που το κάνουν... Ο τσαμπονιάς του "ελληναρά" σε όλο του το μεγαλείο και πάντα εκ του ασφαλούς είτε από τη θέση του οδηγού είτε από αυτή του "χειριστή οικογενειακού δέκτη εικόνας". Και είναι αλήθεια πως αν κι αυτό που πραγματικά τους αντιστοιχεί, είναι το "6 μέτρα να τ'αφήσω ή να συνεχίσω το σκάψιμο", οι φάπες που άρπαξαν από τους μαθητές, ήταν "άκρως διασκεδαστικές"...

Η συμπαθέστατη τάξη των καθηγητών στο πλευρό των "καταληψιών" μαθητών;

Είναι γνωστό πως οι καθηγητές βρίσκονται σε "διαρκή αγωνιστική κινητοποίηση" (θυμόμαστε όλοι τα γεγονότα του περασμένου Ιουνίου). Και καλά μέχρι εδώ. Όσο και αν "σκοτώνει" ο συνδικαλισμός συνδικαλιστής-καθηγητής, το έχουμε ξαναδεί το έργο (εδώ συνδικαλιστηκαν οι μπάτσες...). Αλλά από εκεί μέχρι το να πουλάνε συμπαραόσταση στους καταληψίες πάει πολύ. Ντροπή ρε "παιδιά". Να κρατάμε τουλάχιστον τα προσχήματα. Τόσα χρόνια μόχθος για να δώσετε στην κοινωνία έτοιμους (καλοκουρδισμένους και καλολαδωμένους υποτελείς δηλαδή), νέους και νέες τα ξεχνάτε; Αλλά από την άλλη μεριά, εκτός από το ρόλο του να "σπρώχνουν" τη "γνώση" της άγνοιας και να επιβάλουν την "τάξη" (ό,τι και αν σημαίνει αυτό) στο σχολείο, δεν πρέπει να ξεχνάμε πως βλέπουν τους μαθητές και σαν πελάτες (λόγω φροντιστηρίων). Οπότε "συμπαραόσταση στο δίκαιο αγώνα των μαθητών", γιατί και πληρωνόμαστε και "απεργούμε" (βλέπετε σε τέτοιες συγκυρίες δεν υπάρχει χώρος για τύψεις και αναστολές, αλλά έτσι κι αλλιώς για να έχεις τύψεις πρέπει να έχεις και συνείδηση, οπότε άπο να πάει στο διάολο...)

Ας ξεχάσουμε λοιπόν ποιός "γράφει απουσίες", ποιός είναι ο αφέντης του σχολείου κ.τ.λ., μπροστά στον "κοινό αγώνα"... Οι βιαστές της σκέψης σκαλιά με τα "θύματά" τους.

Με τέτοιους "συμπαραστάτες" τι να την κάνεις την ελληνική αστυνομία;

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Διανύετε την (x) εβδομάδα κατάρτισης και είναι γεγονός πως οι διδακτικές ώρες που έχουν καθεί, δεν είναι δυνατόν να αναπληρωθούν στα πλαίσια του σχολικού έτους. Πώς αντιμετωπίζετε αυτό το πρόβλημα;

ΜΑΘΗΤΗΣ: Κοιτάζτε να δείτε. Η απώλεια διδακτικών ωρών είναι στην ουσία ένα "πλασματικό" πρόβλημα. Όσοι ενδιαφέρονται για το μέλλον τους, ή έχουν "ψηθεί" από "οικογενειακούς κύκλους" ότι το μέλλον τους είναι υπαρκτό μόνο μέσα από το εκπαιδευτικό σύστημα, έχουν βρει τη λύση και δεν νομίζω ότι χρειάζεται και πολύ ψάξιμο. Απλά, παρακολουθούν τα μαθήματά τους στο φροντιστήριο (που έτσι και αλλιώς είχαν επιλέξει). Τα φροντιστήρια από τη μεριά τους, έχουν διαμορφώσει το πρόγραμμά τους σύμφωνα με τις καινούριες συνθήκες. Τα περισσότερα πολλαπλασίασαν τις ώρες λειτουργίας τους για να καλύψουν κάθε πιθανό κενό ύλης. Καταλήγουμε δηλαδή στο συμπέρασμα ότι ουσιαστικά "κενά" δεν υπάρχουν, οπότε το εκπαιδευτικό σύστημα, όσον αφορά τη "συγκέντρωση" γνώσεων, λειτουργεί κανονικά.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Είπατε πως το εκπαιδευτικό σύστημα λειτουργεί αφού καλύπτετε τα κενά στα φροντιστήρια. Όμως αυτό σημαίνει ότι λειτουργεί η παραπαιδεία και όχι η παιδεία.

ΜΑΘΗΤΗΣ: Η παραπαιδεία είναι κάτι σαν την παραοικονομία. Όλοι την αφορίζουν και όλοι την συντηρούν. Τέλος πάντων. Είναι γεγονός πως όσοι έχουν σκοπό να περάσουν σε κάποια σχολή ή να φοιτήσουν σε κάποιο Ι.Ε.Κ., παρακολουθούν απαραίτως μαθήματα σε κάποιο φροντιστήριο. Φαίνεται πως η ιδιωτική πρωτοβουλία έχει αναλάβει πλέον τη διδασκαλία του συστήματος. Το πέρασμα από τα σχολεία "στρατόπεδα" στα σχολεία "γραφεία επιχειρήσεων" είναι μια διαδικασία που βρίσκεται ήδη εν εξέλιξη.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Οι γονείς σας πώς αντιδρούν;

ΜΑΘΗΤΗΣ: Είναι σαφές πως γονείς και καταλήψεις είναι δύο πράγματα κατ'ουσίαν ασυμβίβαστα. Η οικογένεια, ως θεσμός, θεωρεί εκθρικές τις καταλήψεις. Όμως τα πράγματα σήμερα είναι αρκετά διαφορετικά σε σχέση με το παρελθόν. Θυμηθείτε για παράδειγμα την αντίδραση της πλειοψηφίας των γονέων απέναντι στην επιλογή ενός νέου να "αφήσει" μακριά μαλλιά και να βάλει σκουλαρίκια. Αυτό σήμαινε αυτόματα σύγκρουση και μερικές φορές ακόμη και ρήξη. Σήμερα τέτοιες αντιδράσεις (από τη μεριά της οικογένειας) είναι μειοψηφικές. Κάπως έτσι συμβαίνει και με τις καταλήψεις. Και για να γίνουμε πιο συγκεκριμένοι. Οι γονείς έχουν γίνει πιο

ΕΝΑΣ (ΟΧΙ ΚΑΙ ΤΟΣΟ) ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΣ (ΟΧΙ ΚΑΙ ΤΟΣΟ) ΔΙΑΔΟΤΟΣ

"ευέλικτοι" απέναντι σε καταστάσεις που στο παρελθόν αντιμετώπιζαν σαν κάτι οριακό. Σήμερα λοιπόν, το να ψηφίζεις υπέρ σε μια κατάληψη δεν μεταφράζεται απαραίτητα ως αιτία σύγκρουσης. Όμως η ουσιαστική και παρατεταμένη συμμετοχή ενός μαθητή στις λειτουργίες μιας κατάληψης, προκαλεί και σήμερα "ενδοοικογενειακές" κρίσεις.

Οι γονείς ως φορείς του οικογενειακού θεσμού (πέρα από αυτούς που συμπεριφέρονται ανάλογα με τις θέσεις του κόμματός τους) τηρούν εκθρική στάση απέναντι σε μια κατάληψη, στις εξής δύο περιπτώσεις: όταν υπάρχει εξ αρχής σύγκρουση με τον ίδιο το θεσμό σχολείου, ή όταν έχει μεν χαρακτηριστικά καβαλέ γενικής αλλά διαρκεί τόσο σε χρόνο ώστε να αναδεικνύει έλλειψη σεβασμού απέναντι στο θεσμό, οπότε η οικογένεια αναλαμβάνει να επαναφέρει την τάξη, υπερασπιζόμενη ουσιαστικά το "σχολείο". Βλέπετε, το σχολείο και η οικογένεια είναι κεφάλια του ίδιου φιδιού.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Οι καθηγητές σας, ή καλύτερα το συνδικαλιστικό τους όργανο, η Ο.Λ.Μ.Ε., δείχνει να συμμερίζεται τις αγωνίες σας. Τι πιστεύετε για τους καθηγητές που σας συμπαράσπονται;

ΜΑΘΗΤΗΣ: Η υποτιθέμενη συμπαράσταση των καθηγητών, προκαλεί μια σύγχυση, όσον αφορά τη θέση τους στις καταλήψεις, ενώ δεν θα έπρεπε. Ο ρόλος των καθηγητών, τους απαγορεύει ουσιαστικά να μπάνε για αλληλεγγύη στους αγώνες των μαθητών. Στο κάτω κάτω είναι αυτοί που με το παλιό ή το νέο εκπαιδευτικό σύστημα, θα συνεχίσουν να "οπρώνουν" μόρφωση και να επιβάλλουν λογικές, τις δικές τους λογικές...

Στη συγκεκριμένη πάντως περίπτωση λειτουργούν απλά σύμφωνα με απαιτήσεις των συντεχνιακών αιτημάτων τους και όπως καταλαβαίνετε, οι μαθητικές κινητοποιήσεις είναι μια καλή ευκαιρία να προβάλλουν τα "προβλήματα της παιδείας" όπως αυτοί έχουν συμφέρον να αντιλαμβάνονται.

Εκτός αυτού το να διατηρούν επαφές με τους μαθητές, "πουλώντας" και λίγη συμπαράσταση εάν χρειαστεί, τους είναι αρκετά χρήσιμο, αφού μην ξεχνάμε πως η πλειοψηφία των μαθητών είναι πελάτες των καθηγητών στα φροντιστήρια. Πάντως αν τα πράγματα φτάσουν στα άκρα, να είστε βέβαιοι πως θα βρεθούν απέναντί μας... εκεί που έτσι κι αλλιώς αντίζουν.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Νομίζω πως κάπου εδώ πρέπει να κλείσουμε. Καλή σας νύχτα...

ΜΑΘΗΤΗΣ: Μια στιγμή. Έχω να κάνω και εγώ μια ερώτηση. Εσείς σαν τί είστε εδώ; Ποιά είναι η θέση σας όσον αφορά τις μαθητικές κινητοποιήσεις;

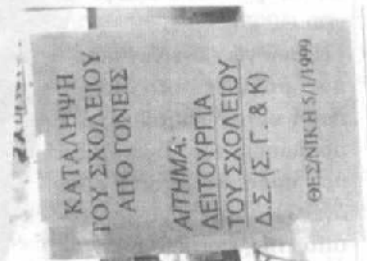
ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Εγώ δεν έχω θέση... Είμαι προέκταση της κάμερας και έχω μικρόφωνο για χέρι. Είμαι εδώ για να κρατάω τις ισορροπίες... για να μην φτάνει ποτέ και τίποτα στα άκρα...

...Πάντως οι μαθητές είχαν τις λιγότερες ενθύνες. Και αυτό γιατί τελικά ήταν οι μόνοι που δεν έπαιζαν εκ του ασφαλούς, αλλά με την πλάτη στον τοίχο... Το κατά πόσο κάποιοι απ' αυτούς συνειδητοποίησαν ποιούς θα αντιμετώπιζον κάθε φορά που βγαίνουν στο δρόμο και τί τους αναλογεί, είναι κάτι που οι ίδιοι θα δείξουν την επόμενη φορά (αν και τότε το επιλέξουν)...

Τα media απεχθάνονται τις πραγματικά ανεξέλεγκτες καταστάσεις. Και βρίσκονται πάντα "κοντά στα γεγονότα" (ακόμα και όταν τα "γεγονότα" απουσιάζουν), για να μπορούν να παρέμβουν, με σκοπό βέβαια τη διατήρηση των ισορροπιών. Και επειδή "ισορροπίες" και "διαφανόμενες κοινωνικές εντάσεις" είναι πράγματα ασυμβίβαστα, πολύ περισσότερο όταν οι "εντάσεις" έχουν να κάνουν με "μαθητές", γεγονός που πολλαπλασιάζει τους "αστάθμητους παράγοντες" και ταυτόχρονα τις πιθανότητες μιας ανεπιθύμητης εξέλιξης, τα media όχι μόνο συμμετέχουν, αλλά παίζουν καθοριστικό ρόλο στην εξέλιξη των γεγονότων.

Όταν λοιπόν τα μμε αποφάσισαν πως "αρκητά με τις καταλήψεις", ανέλαβαν δράση κατεβάζοντας στο δρόμο τους "εγνανακτισμένους μισοφόρους" τους (οικογένειες και μικροαστοί "δρόμου"), ως άμεσα θυγόμενους από την ένταση στην παιδεία. Το "δίκιο" των μαθητών, έγινε το "δίκιο" των "γονέων και κηδεμόνων" που δεν θέλουν να χάσουν άλλα μαθήματα τα παιδιά τους ή το "δίκιο" των μικροαστών που αργούν στη δουλειά τους. Και είναι αλήθεια πως σε αυτή την κοινωνία το "δίκιο" των νεκρών τηλεθεατών είναι "νόμος".

Τα μμε λοιπόν, έκαναν για άλλη μια φορά τη δουλειά τους, επιβάλλοντας το "νόμο", και με λεπτότητα χασάτη διατήρησαν τις ισορροπίες.

"Εξωσχολικοί"

Ναι εντάξει, αλλά να ξεκαθαρίσουμε για τι πρόγραμμα μιλάμε...
"Εξωσχολικοί", έξω και απέναντι από το σχολείο με εχθρές διαθέσεις όταν η λογική του, αναφερόμενη σε μαθητές "έτοιμους" για την κοινωνία, θυμίζει εκπλήρητα σκύλων: να το βουλώνεις και να καθέσαι όταν το "αφεντικό της τάξης" απαιτεί ησυχία και να "κουνάς την ουρά σου" για την ευνοιά του ώστε "αυτίο" να είσαι "έτοιμος" να κάνεις το ίδιο απέναντι στο "αφεντικό σου... και η κοινωνία σε "περιμένει" "έτοιμο" όπως οι "παλιοί" φαντάζονταν τους "ρέους"... ο ίδιος γαμημένος κύκλος...
"Εξωσχολικοί" όπως οι μαθητές που μοιραστήκανε με τους συμμάθητές τους μέρες και νύχτες αρνούμενοι ενστικτωδώς την κανονικότητα του σχολείου... όσο λίγοι και αν ήταν...
"Εξωσχολικοί" της καθημερινής τους "κατάληψης", στη δουλειά ή στο σχολείο, που όταν επιλέγουν το συλλογικό ξεπεράσμα (και όχι το ξεπέρασμα του συλλογικού) μπορούν να καταστρέφουν πολύ περισσότερα από μια καρτέλα και ένα θρανίο... "μόνο που η επιλογή του συλλογικού ξεπεράσματος απαιτεί και την αναλογία καθημερινότητας...
μία καρτέλα και ένα θρανίο...

Κανένας θεός, κανένα κράτος, κανένα αφεντικό δεν θα μπορούσε να εδραιώσει την κυριαρχία του πάνω στον άνθρωπο, εάν αυτός, από τη γέννησή του κιόλας, δεν εκπαιδευόταν στο να δέχεται την κυριαρχία αυτή σαν κάτι το αυτονόητο, το απολύτως φυσιολογικό.

Το εκπαιδευτικό αυτό έργο αναλαμβάνει να φέρει σε πέρας, ο πρώτος κατα-

έχει συζητηθεί και επεξεργαστεί από τους ειδικούς, σαν κάτι που δεν επιδέχεται καμία αμφισβήτηση.

Η οικογενειακή αγάπη και η ανησυχία για το μέλλον χρησιμοποιούνται από αυτή σαν άλλοθι για τον προκαθορισμό της ζωής των μελών της. Τα όνειρα των γονιών μπορούν τώρα να εκ-

αμφισβητήσης οδηγεί στη ρήξη. Ρήξη χρήσιμη σε αυτούς που θέλουν να δώσουν τέλος στην εξάρτηση, αλλά και σε αυτούς που παρόλο που δεν την εγκαταλείπουν, τραβάνε το δικό τους δρόμο μέσα σε συνθήκες σχιζοφρέ-

ΜΕ ΤΙΣ "ΚΑΛΥΤΕΡΕΣ" ΠΡΟΘΕΣΕΙΣ...

πιστα-
 κός θεσμός στη ζωή των ανθρώπων, η οικογένεια.

Η οικογένεια είναι αυτή που μαθαίνει στο μικρό παιδί να συγκρατεί τις παρορμήσεις του. Είναι αυτή που προσπαθεί να το προσγειώσει στην "πραγματικότητα" της, αντικαθιστώντας τη φαντασία του με τη λογική της. Η φυσιολογική ανησυχία γίνεται υπερπροστασία. Το μικρό παιδί μαθαίνει να υπακούει στους μεγαλύτερους, στους πιο έμπειρους, σε αυτούς που ξέρουν.

Μεγαλώνοντας ο/η, νεαρός/νεαρή, έφηβος/έφηβη μαθαίνουν να αποδέχονται τους υπάρχοντες θεσμούς σαν κάτι το οριστικό, που

πλη-
 ρωθούν μέσω των παιδιών τους. Βόλεμα σε

μια δουλειά με μοναδικό κριτήριο τη σιγουριά του μόνιμου. Βόλεμα στις προσωπικές σχέσεις, βόλεμα και στον έρωτα (που τις περισσότερες φορές είναι απλώς άλλη μια σχέση ανταλλαγής) που και αυτός με τη σειρά του αναπαράγει τον ίδιο θεσμό: μια καινούργια οικογένεια.

Η παραμικρή προσπάθεια

νειας. Σε αυτούς που θέλουν να σταθούν στα πόδια τους, να αντισταθούν την πραγματικότητα στα μάτια και να αποκτήσουν εμπειρίες μέσα από τα λάθη τους. Λάθη που θα προέρχονται από δικές τους επιλογές, και όχι από αποφάσεις τρίτων.

Βιώνουμε την οικογένεια σαν τον πρώτο και ίσως σημαντικότερο θεσμό καταπίεσης στη ζωή μας.

Κατανοούμε το ρόλο που της έχει αποδοθεί από την κυριαρχία. Είναι η δημιουργία ανθρώπων που θα θεωρούν αυτονόητη τη συμμετοχή τους στην "αλυσίδα παραγωγής", που επεκτείνεται σε ολόκληρο το εικοσπετράωρό μας.

ΚΑΤΩ ΤΑ ΞΕΡΑ ΣΑΣ

στις 17/12/98 για τέταρτη φορά οι μπάσοι εισβάλλουν στην κατάληψη στεγής villa amalias και συλλαμβάνουν 8 καταλήψεις οι οποίοι αφήνονται ελεύθεροι μετά από δυνάμηση ώρες παραμονής στην ασφάλεια. Η επίσημη ανακοίνωση είναι: "εξορκισμός στοιχείων" για να κινηθεί η πασημ διαδίκασια εζωσης από τον Οργανισμό Σχολικών Κτιρίων σε βάρος των καταλήπτων

μπάσοι, φασίστες, "εκουγχρονιστές" δημαρχοι, κι ο Οργανισμός Σχολικών Κτιρίων, τα τελευταία εννέα χρόνια, επιδιώκουν την εκκένωση της villa amalias επειδή μπορεί να είναι ένας "ενοχλητικός" "λεκές", στα από κάθε άποψη "καθαρά", (εθνικά, θεσμικά, πολιτιστικά) μητροπολιτικά νεκροταφεία που ήδη κατασκευάζουν επειδή γνωρίζουν καλά πως σποδίστατε θέλει να είναι ζωντανό, δεν μπορεί παρά να είναι μπάσοταρδο

από την VILLA AMALIAS

ήσω από τη βιτρίνα της ανάπλασης, κάποιον αργοπεθαίνουν ενώ άλλοι κερδίζουν τουλώντας τους ιλαστικά όνειρα σε μία πόλη φτιαγμένη για εμπορεύματα οι άνθρωποι είναι υποχρεωμένοι να διεκδικήσουν την αξιοπρέπεία τους

-ΣΥΛΛΟΓΙΚΗ ΔΡΑΣΗ
 -ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ
 ΤΩΝ ΑΝΑΓΚΩΝ
 -ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ...
 ...ΕΝΑΝΤΙΑ
 στην εξατομίκευση

VILLA AMALIAS

I. ΑΠΟΠΛΑΝΗΣΗ

Είναι ένα κορίτσι-μόντεμ του 21ου αιώνα/ σπάζοντας τον κωδικό του μέλλοντος/ νιώσε τον καυτό χυμό της τρέχουσας ασχολίας της/ άκουσε το βόμβο που είναι ο τρόπος συμπεριφοράς του εραστή της/ νιώθοντας το hardware των χρωμικών χεριών/ μέσα στο γάντι των δεδομένων/ μιμείται διεγείρεται αυνανίζεται/ με καθημερινά προγράμματα συμβατού έρωτα/

σύνδεσέ με με το κύριο καρέ/ στην κυριαρχία του αριθμού/ επίγυσε γραμμές βρώμικων πληροφοριών/ μαγειρεύουν το κρέας στο καλούπι/ στατικό μεταλλικό εκστατικό/ εξέταση ενός επιληπτικού επεισοδίου/ η δόξα μέχρι το νιοστό βαθμό/ στο ηλεκτρικό μας παραλήρημα/

II. ΚΑΘΗΣΥΧΑΣΗ

από το λογισμικό μέσω του hardware στο "αλλού"/ καλωδιωμένα και κρεμασμένα από ένα διεστραμμένο καλώδιο/ τα εικονικά παιδιά μιας προβαλλόμενης σε οθόνη γενιάς/ που κατέληξαν να νομίζουν ότι το πραγματικό ήταν μόνο μια λέξη/

σε θορυβώδη καταστήματα ηλεκτρονικών παιχνιδιών/ καταναλώνουν τα αρχικά τους από laser σε ουρανοί από νέον/ οδεύοντας προς έναν παράδεισο με υψηλό σκορ/ κινούνται ολοένα γρηγορότερα και ποτέ δε φτάνουν/

δες τη δύσκολα ορατή λάμψη/ των ρομπότ που μιμούνται/ είναι πρόοδος ή παγίδα θανάτου;/ δέκα χιλιάδων κακόγουστων τεχνασμάτων/

οι υπεργρήγορες αντιδράσεις/ που εξακολουθούν να μη μπορούν να αντιδράσουν/ με εξαίρεση διαρκώς περικλωμένα κυκλώματα/ όπου όλες οι επιλογές είναι χαρτογραφημένες/ ζώντας στο καθημερινό χρώμα των πληροφοριών/ σε οθόνες που όλοι έχουμε ελεύθερο χώρο/ είμαστε οι ήρωες των κερμάτων/ ατενίζοντας απορροφημένοι το πρόσωπο των βολτ/

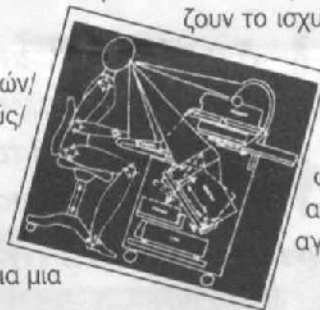
III. ΡΥΘΜΙΣΗ

το χαμόγελο πίσω από το κατασκοπευτικό μάτι των βίντεο/ ιερείς της έξυπνης βόμβας ακριβείας/ οι νεκρο-τεχνικοί των αρχείων που είναι νεκρά/ στριμώχνουν όσους δεν μετρήθηκαν στην υποταγή/ ολοφάνερα ανεπηρέαστη ακουστική μαγνητοσκόπηση/ ελέγχει την κατάσταση/ ψαρεύοντας τα τελευταία ηλεκτροφόρα χέλια/ εξαντλεί τη δεξαμενή πληροφοριών/

υπερασπιστές της ψηφιακής πίστης/ με στατιστικά μοντέλα του πεπρωμένου/ εισβολείς κάθε ιδιωτικού χώρου/ χτίζουν το ισχυρό κράτος/

IV. ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ

στους μακρινούς απογόνους των αστραπών/ αθέατα άστρα γεμίζουν αθέατους ουρανοί/

το μικρο-πνεύμα της μεσολάβησης/ το τυφλό και διορατικό βλέμμα/ ακολουθή τις αστραφτερές φιγούρες/ για μια αγνότερη πληροφορία/ μετάνοια μπροστά

στην αντανάκλαση της οθόνης/ περίμενε για μια αποκάλυψη που τρεμοσβήνει/

αφού ο θεός είναι ηλεκτρικός/ και η αλήθεια ένα πληκτρολόγιο/ ο κώδικας πρόσβασης λέγεται M-E-T-A-T-R-O-N/

V. ΑΝΑΤΡΟΠΗ

το γυαλισμένο πλαστικό που λάμπει έντονα/ σε καλεί να παρέμβεις/ αλλά κάπου αργά τα μεσάνυχτα/ τα μηχανικά γκρέμλιν γελούν σαρκαστικά δείχνοντας τα δόντια τους/

το φάσμα συρρικνώνεται στη σιωπή/ και δεν είναι καθόλου προσωπικό/ ματωμένο κόκκινο προς την υπερβία/ και η ανία βρίσκεται στο τελευταίο στάδιο/

η χαμένη γενιά της ηλεκτρικής εξολόθρευσης/ διασκεδάξει με την άρνηση της παγκόσμιας χειραγώγησης/ ανακαλύψαμε ότι δεν υπάρχει ασήμι στα ψέμματα των ασημένιων οθονών/ δε θα δουλέψουμε σκληρά για να ζήσουμε μια ζωή που δεν συγκρίνεται με τα όνειρά μας/

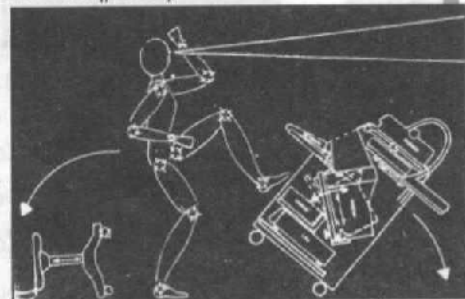
στα περιθώρια του δικτύου/ info-junkies χλοιάζουν στα θορυβώδη σκουπίδια/ η υψηλής τεχνολογίας σύντομη ζωή, σκαυλήκια που μεταμορφώνονται/ εργάζονται για την τελική συντριβή του συστήματος/

είμαστε εχθρικοί απέναντι στα κομπιούτερ/ μη ανιχνεύσιμα ψέμματα/ ο ιός κρύβεται πίσω από τα σημάδια/ μπροστά στα μάτια μου/

υπάρχει ένα χτυπημένο χεσμένο μυαλό, ένας γαμημένος ρυθμός/ κάτω από το κυκλοφοριακό μουγκρητό/ γάμησε τις συσπώσεις της σάρκας-μέταλλο/ ο σκληρότερος πυρήνας είναι ο δικός μας/

παράτα τον ήχο/ κλείσε τη συσκευή/ η καρδιά του τέρατος/ καταβροχθίζει το όνειρο/

ο παράδεισος δραπετεύει στην κόλαση... από ένα εκατομμύριο σημεία.

-Καλημέρα... Τα χρονικά περιθώρια στενεύουν. Ο χρόνος δε λιγοστεύει ούτε αιξάνει. Ο χρόνος δε μας ανήκει. Πνιγμένοι στα ρολόγια και τις υπόλοιπες μηχανές προγραμματισμού, παρακολουθούμε εξ αποστάσεως αυτό που δε μπορούμε να οργανώσουμε. Ή καλύτερα, το οργανώνουν άλλοι για μας. Ο χρόνος μας ξεπερνά, όπως ο καπιταλισμός ύποπτε δώνει και ξεπερνά τον εαυτό μας. Εξ ολοκλήρου δοσμένος στην παραγωγή της καθημερινής αλλοτρίωσης.

Η κίνηση επαναλαμβάνεται όπως οι δείκτες του ρολογιού που γυρίζουν ασταμάτητα. Οι μηχανές του κοινωνικού εργοστασίου δουλεύουν ασταμάτητα με τη δική μας ενέργεια και δύναμη.

-Έχετε ώρα; Είναι η έβδομη φορά σήμερα. Δε μπορώ να απαντήσω. Δεν ξέρω ακριβώς αλλά το διασθάνομαι.

Χρόνος δεν είναι τα ρολόγια.

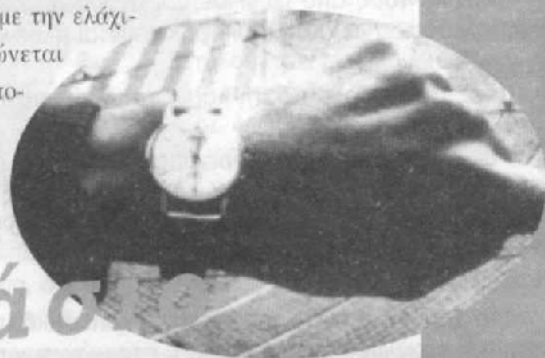
-Δε φοράω ρολόι εδώ και χρόνια. Δεν μ' αρέσει να το κουβαλάω πάνω μου. Ήθελα να απαλλαγώ από το χρόνο. Η πρόθεση, το σημαντικότερο.

-Τι αφελής! Τίποτα δεν μπορεί να ξεφύγει από το χρόνο. Εξακολουθεί να μου αυτοϋπενθυμίζεται συνεχώς.

-Καλώς ήλθατε στο χρονοεργοστάσιο.

Κάθε γωνιά, κάθε δρόμος. Μην ξεχαστείτε, οι μηχανές θα σας καταβροχθίσουν, δεν χαρίζονται. Απαιτούμε την ελάχιστη προσοχή σας, για να συμβιώνεται "ήρεμα" και "ωραία" με τις μητροπο-

λιτικές σας συνήθειες.

Δεν σας δίνουμε τη ζωή αλλά ούτε και το θάνατο. Σας προσφέρουμε την επιβίωση. Πάντα βέβαια με αντάλλαγμα.

-Στην ώρα σας... παρακαλώ!

-Καλημέρα.

χρονοεργοστάσιο

χρονοεργοστάσιο

ΠΟΡΤΕΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ
ΣΠΙΤΙΑ ΚΛΟΥΒΙΑ
ΣΠΙΤΙΑ ΦΕΡΕΤΡΑ

για έναν ήσυχο και ασφαλή θάνατο
μαζί με την ιδιοκτησία σας

Αγοράστε τα πιο τα συναγερμού.
άγρια σκυλιά. Προειδοποιήστε με
Τοποθετήστε τα τε- ειδικές πινακίδες
λειότερα συστήμα- όλους τους πωλη-
τές και

Παρακολουθήστε
όσο περισσότερη
τηλεόραση μπορεί-
τε. Κλειδώστε, δι-
πλοκλειδώστε και
ξανακλειδώστε τις
πόρτες σας. Και
για ακόμη μεγαλύ-
τερη ασφάλεια,
μπορείτε πάντοτε
και να καταπιείτε
το κλειδί σας.

Αφήστε τους κλέφτες έξω από το σπίτι σας

και ψοφήστε ...μια για πάντα!

- Κορυφαία ποιότητα μικροαστισμού
- Φασιστική τελειότητα
- Κοινωνική υποστήριξη
- Άμεση σήψη

You will pay
for your crimes

ΜΙΚΡΟΑΣΤΟΙ